

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobkyně: **ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o.**, se sídlem Duhová 1444/2, Praha 4, zastoupená JUDr. Vladimírou Knoblochovou, DiS., advokátkou se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 4. 2024, č. j. 59 A 65/2023 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám její zástupkyně, advokátky JUDr. Vladimíry Knoblochové, DiS., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 21. 9. 2023, č. j. SEI-21357/2023/90.221, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Liberecký a Ústecký kraj (dále jen „*územní inspektorát*“) ze dne 3. 5. 2023, č. j. SEI-10412/2023/54.102.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím územní inspektorát zamítl žádost žalobkyně o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (konkrétně energie ze slunečního záření) FVE Ralsko (dále jen „FVE Ralsko“), podanou podle § 34a odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“). Žalobkyně žádala o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hradí odvod za elektřinu ze slunečního záření, přičemž dle § 34a odst. 1 zákona o POZE je podmínkou vyhovění žádosti, že *hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výroby elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobu elektřiny nedosáhne 6,3 %*. Územní inspektorát žádost žalobkyně zamítl, protože ta měla v okamžiku podání žádosti výrobu elektřiny pouze v nájmu a její náklady tak nezahrnují investiční náklady. Tomuto závěru též přisvědčila žalovaná ve svém rozhodnutí (vymezeném v odstavci [1] výše).

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který jí vyhověl a rozsudkem ze dne 2. 4. 2024, č. j. 59 A 65/2023 - 41, rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud jako důvod svého zrušujícího výroku uvedl, že z příslušných předpisů (zákon o POZE a příloha č. 2 vyhlášky č. 72/2022 Sb., o zajištění přiměřenosti poskytované provozní podpory zdrojů energie), ani z důvodové zprávy k zákonu neplynou závěry zastávané správními orgány. Podle krajského soudu naopak lze jazykovým, systematickým a teleologickým výkladem zákona o POZE dovodit, že překážkou stanovení vnitřního výnosového procenta výroby elektřiny nemůže být fakt, že je tato výroba provozována jiným subjektem, než který vynaložil investiční náklady na její výstavbu. Nic nebrání tomu, aby při stanovení vnitřního výnosového procenta (anglicky *internal rate of return*, dále jen „IRR“) investice do výroby elektřiny byly zohledněny i investiční náklady, které přímo nenesl výrobce elektřiny.

[5] Krajský soud tento svůj závěr podpořil odkazy na důvodovou zprávu k zákonu č. 382/2021 Sb., na zákonnou definici pojmu *výroba elektřiny* dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) a na přílohu č. 2 vyhlášky č. 72/2022 Sb. Právní předpisy i důvodová zpráva vztahují stanovení individuálních podmínek podpory k výrobě, nikoli ke konkrétnímu výrobcí elektřiny či k vlastníkoví výroby, který investice vynaložil. Za těchto okolností podle krajského soudu lze IRR stanovit i v situaci, kdy výrobce elektřiny (zde žalobkyně jako provozovatel FVE Ralsko) sám investiční náklady do výroby nevynaložil, neboť ty nesla osoba jiná (zde vlastník FVE Ralsko, jímž je ČEZ OZ uzavřený investiční fond a.s.).

[6] Krajský soud též přisvědčil druhému žalobnímu bodu, v němž žalobkyně namítala odlišné (diskriminační) zacházení se dvěma skupinami výrobců elektřiny (tj. na jedné straně provozovatelů a vlastníků výroby a na druhé straně provozovatelů, kteří jsou nájemci). Nejprve konstatoval, že v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné.

pokračování

[7] Poté krajský soud uvedl, že výklad správních orgánů vede k tomu, že ze stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34a odst. 2 a 3 zákona o POZE jsou vyloučeni výrobci elektřiny, kteří nejsou současně vlastníky výrobní a kteří nemohou uplatnit investiční náklady. Takový výklad považoval krajský soud ve shodě s žalobkyní za diskriminující, bez legitimního důvodu zvýhodňující skupinu výrobců – vlastníků výrobní elektřiny. To poškozuje žalobkyni, neboť jí je odepřeno snížení odvodu formou stanovení celkového množství elektřiny. Stručné vysvětlení žalované, že nájemce by mohl být rozhodnutím buď zatížen, nebo naopak zvýhodněn, ačkoli nemohl ovlivnit výši investičních nákladů, a že nemožnost stanovení IRR nikoho nepoškozuje, nepovažoval soud za příléhavé, neboť argumenty žalobkyně nevyvrací.

[8] Krajský soud dále vytknul žalované, že nevzala v potaz konkrétní skutkové okolnosti případu, tj. že vlastník výrobní elektřiny je investiční fond, který nemůže výrobu provozovat, a proto má licenci k výrobě elektřiny a výrobu provozuje žalobkyně, která mu formou nájemného stanoveného znaleckým posudkem v rozsahu cca 90 % z dosažených příjmů odvádí. Dále, žalobkyně v průběhu správního řízení prokazatelně specifikovala a doložila investiční náklady vynaložené vlastníkem na výstavbu výrobní a provozní náklady.

III. Kasační stížnost žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka nejprve připouští, že smyslem příslušné právní úpravy zákona o POZE je implementace závazku České republiky zajistit přiměřenost poskytované veřejné podpory tak, aby nedošlo k narušení pravidel vnitřního trhu. Ustanovení § 34a, podle něhož žalobkyně podala žádost o stanovení individuálních podmínek podpory pro výrobu elektřiny, však nebylo součástí vládního návrhu. Jeho účelem tedy není zajištění ochrany pravidel vnitřního trhu EU, ale stanovení minimální hranice IRR investice do výrobní ve výši 6,3 %. Tato garance je poskytována formou „slevy“ z odvodu (jak je definován v § 14 zákona o POZE – pozn. NSS). Výpočet IRR je ukazatelem výnosnosti (rentability) projektu (investice) za dobu jeho životního cyklu. Žalobkyni, která není vlastníkem a nenesla tudíž investiční náklady, nesvědčí výpočet IRR, vynaložené investiční náklady se jí nevrací, protože žádné nenesla. Výpočet IRR a otázku, zda se investice vyplatí a náklady se vrátí, si pokládal v době rozhodování o potenciálních investicích do výrobní FVE jedině vlastník, jelikož šlo o jeho investiční náklady, nikoliv o náklady žalobkyně – nájemce. Tudíž bylo nutné žádost žalobkyně zamítnout.

[11] Pokud jde o stanovení IRR dle vyhlášky č. 72/2022 Sb., vyžaduje se podle stěžovatelky znalost a zahrnutí počáteční investice žadatele do výpočtu. Jestliže je žalobkyně pouze nájemce, nevynaložila počáteční investici na fotovoltaickou elektrárnu a vypočítání IRR není možné. Stěžovatelka poznamenává, že souhlasí s krajským soudem, že se IRR vztahuje k výrobě a ne k určitému subjektu. Současně však dodává, že předmětem sporu je právní otázka, zda žadatelem ve smyslu § 34a zákona o POZE může

být i provozovatel výroby FVE (a její nájemce), ačkoli jako nájemce není nositelem těchto investičních nákladů, neboť žádné nevynaložil. Toto dle stěžovatelky plyne i z jazykového či logického výkladu pojmu *investiční náklad*. Žalobkyně též nemůže do příslušné tabulky uvést investiční náklady, neboť sama žádné nevynaložila. Podle stěžovatelky právní předpisy nepředpokládají, že by „*nositelem investičních nákladů*“ byl jiný subjekt než ten, který náklady skutečně vynaložil.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí ani s vypořádáním žalobní námitky ohledně diskriminace výrobců – nájemců oproti výrobcům – vlastníkům výroby. Cituje z vysvětlivky A.1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 72/2022 Sb. s tím, že ta pamatuje na nabytí výroby žadatelem od jiné osoby a též stanoví, co se považuje za *investiční náklad* v případě přeměny obchodní korporace; vysvětlivka naopak nepamatuje na to, že by náklady uplatnil nájemce výroby. Účelem příslušné právní úpravy je daňové zvýhodnění, které je třeba vykládat restriktivně – v této souvislosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 2 Afs 96/2009 - 65. Též poukazuje na veřejný zájem na výběru příjmů do státního rozpočtu.

[13] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka dovozuje, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud pouze převzal argumentaci ze žaloby, avšak jeho závěry z napadeného rozsudku nejsou zřejmé.

[14] V průběhu řízení o kasační stížnosti stěžovatelka doručila soudu rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2024, č. j. 55 A 47/2023 - 50, jímž tento soud žalobu proti obdobnému rozhodnutí stěžovatelky zamítl. Stěžovatelka uvádí, že se se závěry Krajského soudu v Plzni ztotožňuje.

IV. Vyjádření žalobkyně

[15] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Krajský soud srozumitelně odůvodnil, proč shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí žalované nezákonným. Není pravdou, že by krajský soud jen převzal argumentaci žalobkyně, krajský soud se zabýval příslušnou právní úpravou hlouběji než žalobkyně v žalobě.

[16] Žalobkyně se dále ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku a uvádí, že stěžovatelka svojí argumentací nebyla schopna vyvolat „*byť pochybnosti*“ o správnosti závěrů krajského soudu. Konkrétně pak stěžovatelkou zmíněný veřejný zájem na výběru příjmů do státního rozpočtu správnost závěrů krajského soudu nemůže zpochybnit. Pokud stěžovatelka hovoří o povaze IRR jako ukazatele výnosnosti projektu, to podporuje správnost závěrů krajského soudu, tedy že je posuzována výnosnost projektu, nikoli ekonomická situace žadatele. Tvrzení stěžovatelky, že investice musejí mít návratnost přímo pro žadatele není podloženo a neopírá se o žádný právní předpis.

[17] Podle žalobkyně ustanovení § 34a zákona o POZE neomezuje osobu žadatele na vlastníka výroby elektřiny. Pokud by byl správný přístup stěžovatelky, muselo by toto ustanovení takové omezení výslovně stanovit. Dále žalobkyně dovozuje, že pokud by v nyní projednávané věci podal žádost o stanovení individuálních podmínek podpory vlastník

pokračování

výrobní, stěžovatelka by ji nepochybně zamítla, neboť vlastník není výrobcem elektřiny. Stěžovatelka je vedena pouze zájmem zajistit vyšší příjmy státního rozpočtu. Co se týče vyhlášky č. 72/2022 Sb., ani ta nestanoví, že by v žádosti musely být uvedeny investiční náklady vynaložené výrobcem. Stěžovatelčin odkaz na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 96/2009 - 65 je nepřipadný, neboť tehdy projednávaná věc se netýkala odvodu dle § 14 zákona o POZE a rozsudek se ani nezabýval nutností restriktivního výkladu.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná osoba s příslušným vysokoškolským vzděláním dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

Va. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalobkyně, aniž by k ní přidal vlastní úvahy. Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Krajský soud v části I. napadeného rozsudku korektně rekapituloval znění žaloby, v posuzovací části IV. pak citoval příslušnou právní úpravu a přdestřel rozsáhlé vlastní úvahy, jak ji vyložit a aplikovat na projednávanou věc (viz zejména odstavce 19 až 25).

[22] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že krajský soud se v napadeném rozsudku i jinak řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Zdejší soud proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal a kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Vb. K vlastnímu posouzení sporné otázky

[23] Jádrem sporu nyní projednávané věci je, zda žádost o stanovení individuálních podmínek podpory může podat žalobkyně jako nájemce výrobní elektřiny (zde FVE Ralsko). Stěžovatelka setrvává na stanovisku, že to možné není a odůvodňuje to tím,

že nájemce sám nevynaložil investiční náklady na zhotovení výrobní. Žalobkyně ve shodě s krajským soudem zastává názor opačný.

[24] Podle § 34a odst. 1 zákona o POZE žádosti o stanovení individuálních podmínek podpory podle § 34 odst. 2 může výrobce pro případ, že hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobní elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobní elektřiny nedosáhne 6,3 %, požádat Inspekci rovněž o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hraří odvod. Podle odstavce 2 téhož ustanovení žádost o stanovení celkového množství elektřiny, za které se hraří odvod, může podat i výrobce, který vyrábí elektřinu ve výrobně elektřiny náležející do sektoru, ve kterém nebylo zjištěno riziko nadměrné podpory, pokud hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobní elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobní elektřiny nedosáhne 6,3 %. Podle odstavce 3 Inspekce na základě žádosti výrobce podle odstavce 1 nebo 2 stanoví v MWh celkové množství elektřiny, za které se hraří odvod, vyrobené po 1. lednu 2022, tak, aby hodnota vnitřního výnosového procenta investice do výrobní elektřiny za dobu trvání práva na podporu pro výrobní elektřiny dosáhla 6,3 %. Způsob výpočtu množství elektřiny, za které se hraří odvod, stanoví prováděcí právní předpis. Prováděcím předpisem je vyhláška č. 72/2022 Sb.

[25] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu a žalobkyni, že citované ustanovení ani vyhláška výslovně neomezují stanovení individuální podpory na osoby, která samy investiční náklady vynaložily, a důsledně hovoří o *investicích* [kohokoli] *do výrobní elektřiny*. Investiční náklady, které jsou relevantní pro stanovení individuálních podmínek podpory, se tedy vztahují **právě k této výrobně a nikoli k určité osobě, která je přímo vynaložila**. Dále, pokud jsou splněny podmínky v hypotéze § 34a odst. 1, resp. 2 zákona o POZE, stěžovatelka musí individuální podmínky podpory stanovit ve výši, kterou zákon určuje.

[26] V nyní projednávané věci stěžovatelka netvrdí, že by investiční náklady ve vztahu k výrobně FVE Ralsko vůbec nebyly vynaloženy či že by nebyly vynaloženy v žalobkyní uvedené výši. Svoje stanovisko odvíjí pouze ze skutečnosti, že investiční náklady uplatňuje výrobce jako nájemce, tj. osoba odlišná od vlastníka FVE Ralsko, která přímo investiční náklady nevynaložila. Znamená to, že stěžovatelka *de facto* rozšiřuje hypotézu § 34a zákona o POZE v rozporu s jeho gramatickým vyjádřením o další podmínku, totiž že žadatel musel sám přímo investiční náklady vynaložit. Uplatňuje tedy značně restriktivní výklad tohoto ustanovení, který však není opodstatněný. Naopak krajský soud dané ustanovení vyložil v souladu s jeho zněním, pokud v něm tuto podmínku nenalezl. Totéž platí i o prováděcí vyhlášce č. 72/2022 Sb.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud též souhlasí s krajským soudem, že přidání výše uvedené nové podmínky nad rámec zákona by z podpory fakticky vyloučilo žalobkyni a veškeré další výrobce elektřiny, které výrobu užívají nikoli jako vlastníci ale na základě odvozeného právního titulu, jakým je právě i nájem (jak je tomu v nyní projednávané věci). Vznikl by tak neodůvodněný rozdíl, takže z vynaložených investičních nákladů a následného omezení odvodu s ohledem na stanovenou návratnost investice by měla prospěch jen určitá skupina výrobců, zatímco výrobci jiní (s odvozeným právním titulem užívání výroby) by tento prospěch získat nemohli.

[28] Takový postup postrádá racionalitu a konec konců by byl i v rozporu s principem rovnosti před zákonem a ústavně zaručenou svobodou podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Podnikatelé totiž mohou v mezích zákona strukturovat svoje podnikání podle své svobodné úvahy, tedy i tak, že „oddělí“ vlastnictví výroby elektřiny ze sluneční energie od jejího provozu, který za úplatu na základě smlouvy svěří osobě jiné, která je držitelem příslušné licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona.

[29] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že jeho výše uvedený výklad je také v souladu s účelem zkoumané zákonné úpravy, který je přímo patrný též z textu zkoumaných ustanovení. Jejím účelem zjevně je umožnit, aby odvodu nepodléhala elektřina vyrobená (zde) ze sluneční energie, pokud by odvod odčerpával příjmy z prodeje vyrobené elektřiny v míře, která přesahuje zákonem stanovené IRR ve výši 6,3 %. Jinak řečeno, zákonodárce zamýšlel zachovat odvodem nezatíženou určitou část příjmů z vyrobené elektřiny, která odpovídá stanovené návratnosti investice do výroby elektřiny. Kdo tyto investiční náklady vynaložil je lhostejné.

[30] Ekonomicky je přitom v projednávané věci nesporné, že vlastník výroby, který investiční náklady přímo vynaložil, sanuje tyto náklady z nájemného, které mu platí žalobkyně jako provozovatel FVE Ralsko (která též byla žadatelem o stanovení individuálních podmínek podpory). Jak správně uvádí žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, pokud by žádost o stanovení individuálních podmínek podpory podal v nynější věci vlastník výroby, musela by stěžovatelka tuto žádost zamítnout, neboť ten není výrobcem elektřiny a nachází se tedy mimo osobní působnost § 34a zákona o POZE. Nenastává zde tedy situace, kdy by různé osoby mohly uplatnit daňové zvýhodnění dvakrát – taková situace by již byla v rozporu s účelem právní úpravy, nicméně ta v projednávané věci nenastala a nastat ani nemůže z výše uvedeného důvodu.

[31] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 96/2009 - 65 není případný, neboť v něm se soud v souvislosti s doměřením spotřební daně zabýval (ne)prokázáním skutečného užití minerálních olejů pro zákonem předvídaný účel. V nynější věci však není sporu o tom, zda byly investiční náklady pro zákonný účel (zhotovení výroby elektřiny) užity.

[32] Co se týče stěžovatelkou předloženého rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 47/2023 – 50, ten není pro posouzení nynější věci judikaturně závazný. Dále z vlastní činnosti je kasačnímu soudu známo, že tento rozsudek byl napaden kasační

stížností, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 3 As 104/2024 a o níž Nejvyšší správní soud bude teprve rozhodovat.

[33] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

VI. Závěr a náklady řízení

[34] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[35] O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Na náhradu nákladů řízení má naopak právo žalobkyně, která byla procesně úspěšná. Přiznaná náhrada nákladů řízení žalobkyně spočívá v odměně její zástupkyně za řízení o kasační stížnosti, a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupkyni žalobkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za daný úkon. Zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3 400 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem je tedy stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to k rukám její zástupkyně. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu